

Galeria Estrany-de la Mota

<http://www.estranydelamota.com/>

Passatge Mercader 18
08008 Barcelona, Espanya
T +34 93 215 70 51

Formas de lo cotidiano

Inauguració: Dijous, 16 d'Abril de 2015, 18.00 h.

Exposició: 16.04.2015 – 19.06.2015. Dimarts a divendres de 10.30 a 19.00 h i dissabtes de 10.00 a 14.30 h.

Artistes: Arrieta/Vázquez, Cris Blanco, Douglas Gordon & Jonathan Monk, José Antonio Hernández-Díez, Juan Pérez Agirregoikoa i Francesc Ruiz.

La Galeria Estrany-de la Mota té el plaer de presentar des del 16 d'abril fins al 19 de juny del 2015 la col·lectiva *Formas de lo Cotidiano*.

L'exposició, privilegia la quotidianitat com a punt de trobada entre vida col·lectiva i vida individual, una quotidianitat entesa com a escena de retrobaments entre tradició, adaptació i canvis més o menys bruscos o visibles. Les subcultures juvenils, els esports, el cinema, el teatre, les modes, i altres fenòmens, aglutinen grups determinats sota codis compartits participant d'un llenguatge comú el material del qual no són només les paraules sinó les accions. Les obres seleccionades comparteixen certa preocupació pel medi social i l'utilitzen com a laboratori experimental del qual extreure diferents lectures sobre la quotidianitat: la posada en escena de les normes socials, de les herències i també dels canvis de l'individu implicat en diverses dinàmiques de comunicació. D'aquesta manera, a més de la producció de sentit assistim a la producció d'espais d'interacció.

Les obres que articulen la maquinària d'aquesta exposició es mouen entre dos pols: un on les pràctiques quotidianes dels consumidors assumeixen un comportament tàctic d'invenió i resistència a les diferents estratègies de submissió, i un altre en què una postura activa per part dels usuaris és incapaç de sostenir-se a la producció d'un subjecte disciplinat i normalitzat.

Els artistes participants són:

Arrieta/Vázquez presenten tres peces inèdites *Bajada (everybody gives up Sooner or later)*, *Sense títol* en col·laboració amb Nader Koochaki i *Challenger*. El vídeo mostra una trajectòria alternativa de descens a la tradicional baixada per asfalt durant la celebració del Bowl-a-rama a les rodalies del skatepark "La Kantera". La peça d'àudio compta amb diverses pistes i és més llarga que la del vídeo, de manera que els contactes entre ambdós són sempre nous, encara que semblants. Pel que fa al pantaló d'Adidas "challenger", és una peça que, d'alguna manera, és un repte per a un acostament de tall identitari a la interpretació/anàlisi de les subcultures, ja que operativament no és un identificador, és més aviat un connector i per això és semànticament molt interessant, ens permet mapejar relacions, fer-les visibles. Els tres elements es tornen dos o un per efectes de la percepció, la cognició i la memòria. S'exhibeixen en aquell emplaçament de "el quasi", cosa que no sabem si és una unitat o un grup de coses, un sol enunciat o una enunciació col·lectiva.

De Cris Blanco presentem el vídeo de la *performance El Agitador Vórtex*, que va realitzar el passat mes de desembre a *Secció Irregular* del Mercat de les Flors. El vídeo barreja *performance*, cinema, música i teatre posant en joc les convencions cinematogràfiques, mostrant al seu torn la manera en què el cinema travessa el sistema afectiu de la subjectivitat contemporània. Potser és el cinema un dels dispositius que més influx ha tingut a l'hora de modelar les formes de vida de la població global. Tot i semblar un teatre, un inconscient modelat pel cinema, és en realitat una fàbrica. Cris Blanco ens mostra la pel·lícula i el com es va fent a la vegada.

The Oscar Wilde Piece (2009) de Douglas Gordon i Jonathan Monk trasllada el concepte d'“acció paral·lela” del llenguatge cinematogràfic a una instal·lació de neons realitzada a partir d'un esdeveniment puntual: la final de la Champions League disputada pel Barça i el Manchester United a Roma el 27 de maig de 2009. Adoptant l'actitud de qui va a veure el partit al bar, Monk i Gordon realitzen una peça que pren la funció de marcador. Durant 90 minuts –com un partit– va indicant amb el ritme dels neons els gols marcats per Eto'o i Messi i les cerveses que tots dos van triar, un des de Praga i l'altre des de Berlín.

José Antonio Hernández-Díez suggereix una realitat en què els referents i les formes es barregen, i en la qual els elements de l'alta cultura com la música clàssica o la filosofia comparteixen espai amb la moda, els mags mediàtics o la pizza. Amb l'obra *Pensadors* (2007), els noms de coneguts representants del pensament fort de la modernitat arriben als peus de la gent jove, esportista, activa, en general partidària del pensament feble. De l'alta cultura es passa a afavorir la presència de la pràctica artística el tema de la qual és la quotidianitat. *La primera vez que te ví* (2004) ens porta a un gran centre comercial, lloc en què la plaça pública ha passat a ser l'epicentre del consumisme. Allà, la relació visual que podem establir amb qui ens creuem en una escala mecànica constitueix un exercici de reafirmació individual en un context col·lectiu.

Juan Pérez Agirregoikoa presenta *The Culture Lovers* (2011), on aborda, a través d'imatges de diferents skaters, la contradicció, per a l'artista, de les anomenades “tribus urbanes” que esgrimeixen la seva independència del sistema –el “estar fora de”, l'ésser lliures–, quan en realitat, i així ho demostra la seva estètica, estan integrats en la societat capitalista. Aquest vídeo utilitza una tècnica presumptament “innocent” –els dibuixos animats– per tractar sobre la manera en què la institució “cultura” devora aquelles altres manifestacions que en principi s'oposen a ella.

Francesc Ruiz amb el mural *Montjuïc* (2003) mostra la part de la muntanya de Montjuïc (Barcelona) en la qual es troba el museu etnològic, posant especial atenció a les apropiacions de l'espai públic que la gent, i en concret en aquest cas, el col·lectiu gay, fa de la zona (*cruising*), establint una dicotomia entre el dia i la nit i els usos diferenciats que d'un mateix espai fa una col·lectivitat. Amb obres profundament contextuals, les peces de Ruiz plantegen una reflexió sobre la quotidianitat, un dia a dia representat d'una manera que podria semblar ingenu –la suposada innocència de la gramàtica del tebeo– però que, a través de petits detalls en els dibuixos o minúsculs desenvolupaments narratius, es descobreix pervers perquè revela alguns dels conflictes que regeixen la societat contemporània.